

Αχ αυτή η καρδιά...

Εγέρασα μωρέ παιδιά,
άσπρισαν τα μαλλιά μου,
το κάθε τι, μου' ν δύσκολο,
ως κι η περπατησιά μου .

Οι μέρες μου αργά κυλούν
χελώνες κουρασμένες ,
στο πέρασμά τους κουβαλούν
μνήμες που' ν ξεχασμένες .

Που' ρχονται και μπερδεύουνε
το νου , το λογισμό μου .
Τις έζησα πραγματικά
ή μήπως στ' όνειρό μου ;

Και συλλογιέμαι ο φτωχός,
κάθε λεφτό και ώρα,
πως ήμουν όταν ήμουν νιος,
πως είμ ' αλήθεια τώρα !

Γιατί μωρέ τα γηρατειά
το σώμα να τσακίζουν,
τα μάτια να' χουν καταχνιά,
κι οι σκέψεις να σκοτίζουν ;

Μονάχα ένα ευτυχώς ,
πάνω μας δεν γερνάει .
Όσο θα ζεις , είν' η καρδιά !
Σαν νια πάντα χτυπάει .

Έτσι αν κάποια ομορφιά,
βρεθεί να' ναι μπροστά σου,
ξεπεταρούδι που πετά
γίνεται η καρδιά σου .-